

„Глава-та ми що ще види —
„Земѣтъ мя подлуди....
„Мър' Калино, каква стана?
„Кѣто малко дѣте....
„Промѣни ся тѣзь сутрѣнѣ,
„Кѣтъ на сланѣ цвѣтѣ.
„Азъ на тебѣ ся надѣвахъ
„Да си ты вѣйвода
„Вѣрвай — сега ся зачудихъ —
„Приличашъ на баба....
Приближихъ и додохъ —
У тѣхъ ще увѣзѣтъ,
Двѣ-тѣ тихо си вѣрвѣхъ,
Вѣрвѣтъ и си мыслиѣтъ.....

XXXIII.

Мастори-тѣ останахъ —
С' се силѣ работѣтъ,
А пѣкъ вѣтъра задуха:
Тѣ бързѣтъ да свѣршіѣтъ,
Единъ камѣкъ си додѣлва,
Другій го домазва;
А пакъ Добри въ края отива,
Края довършава.
На края бѣ останало
Двѣ дълбоки ями,
Да ся вѣршіѣтъ е трѣбало
Догдѣ да зарами
Наведи ся, заслужи
Никой го невижда,
А момци-тѣ помислихъ:
Чи мѣрки зазижда....
Кога Добри сичко свѣрши,
На момцитѣ казва:
Догдѣ не е зарамѣло,
Да ся вѣрши и това!
Струпахъ ся вси-тѣ момци,
Да склопіѣтъ и лѣка.